

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy pisma Komisji UE — Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich — z dnia 6 lutego 2019 r. zamykającego postępowanie w sprawie skargi do Komisji złożonej przez skarżących w dniu 5 lutego 2018 r., w której podnieśli oni niezgodność z prawem dekretu Ministerstwa Rolnictwa, Żywności i Leśnictwa z dnia 15 grudnia 2016 r. nr w sprawie zatwierdzenia planu regulacji podaży sera Parmigiano-Reggiano na okres trzech lat 2017-2019, a także dekretu tegoż ministerstwa z dnia 19 września 2017 r. nr , zatwierdzającego zmiany planu regulacji podaży sera Parmigiano-Reggiano na okres trzech lat 2017-2019.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do ustalenia kwalifikowanej większości producentów zainteresowanych proponowaną regulacją podaży.
2. Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do potrzeby ustalenia istotnych założeń dotyczących nierówności rynkowych dla przyjęcia tymczasowych środków regulacji podaży i do odpowiedniego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do zakazu planów regulacji podaży, których treść jest dyskryminująca.

(¹) Dz.U. 2013, L 347, s. 608.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. Klöckner Pentaplast/Komisja

(Sprawa T-231/19)

(2019/C 213/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klöckner Pentaplast GmbH (Heiligenroth, Niemcy) (przedstawiciele: N. Voß i D. Fouquet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013 oraz;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami obsługi prawnej i podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Błędne uznanie, że istnieje pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust.1 TFUE

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła prawo, uznając podczas badania spornych zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci, że zostały zaangażowane zasoby państwowe.

Ponadto podczas badania kryterium selektywności układ odniesienia został określony w sposób nieprawidłowy i niekompletny.

Skarżąca podnosi ponadto, że ze względu na niekompletność określonego układu odniesienia pozwana uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE.

2. Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że ze względu na charakterystyczne dla niej okoliczności mogła ona oczekiwać, że w dalszym ciągu będzie korzystać z przyznanej jej specjalnej opłaty za użytkowanie sieci.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — H&R Ölwerke Schindler/Komisja

(Sprawa T-232/19)

(2019/C 213/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: H&R Ölwerke Schindler GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: N. Voß i D. Fouquet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013;

— tytułem ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013;